

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **S. P.**

skazanego za popełnienie czynu zabronionego z 197 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

(art. 532 § 3 k.p.k.),

w dniu 27 maja 2024 r.,

wniosku obrońcy o wstrzymanie zaskarżonego kasacją

wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 11 października 2023 r., V Ka 452/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Koszalinie

z dnia 24 maja 2023 r., sygn. akt II K 526/22

postanowił:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Koszalinie, wyrokiem z 11 października 2023 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Koszalinie z 24 maja 2023 r. (zmienił jedynie wysokość kwoty orzeczonej tytułem ustanowienia pełnomocnika w toku śledztwa), mocą którego S. P. uznano za winnego popełnienia występku zgwałcenia i skazano na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczono zadośćuczynienie z art. 46 § 1 k.k.

W nadzwyczajnym środku zaskarżenia wniesionym na rzecz skazanego obrońca zamieścił wniosek o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

W odniesieniu do lakonicznej argumentacji wnioskodawcy stwierdzić należało, że wstępna analiza sprawy na obecnym etapie postępowania, w którym nie dochodzi jeszcze do merytorycznego rozpoznania zarzutów kasacyjnych, nie pozwalała na stwierdzenie, że waga zarzutów wymierzonych przeciwko prawomocnemu orzeczeniu była na tyle znacząca, iż wręcz w polu widzenia niewątpliwie jawiła się perspektywa uznania kasacji za zasadną. Pogląd obrońcy, jakoby samo powołanie w kasacji zarzutu z art. 439 § 1 k.p.k. miało skutkować zastosowaniem instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia z art. 532 k.p.k. zasługiwało na krytykę. Po pierwsze na obecnym etapie orzekania Sąd Najwyższy nie stwierdził podstaw do uznania, że w sprawie S. P. mamy do czynienia z bezwzględną przesłanką odwoławczą, a po drugie powołane przez obrońcę na poparcie swego stanowiska orzeczenie Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2022 r. dotyczyło zgoła innego stanu faktycznego: w postępowaniu tym stwierdzono, że należy wstrzymać wykonanie zaskarżonego kasacją wyroku, albowiem sąd odwoławczy orzekał w składzie jednego sędziego, choć nie zaistniała podstawa do orzekania w tym składzie (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 29 § 1 k.p.k.).

Z tych powodów, nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do uwzględnienia wniosku obrońcy.

Dlatego orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.

[PGW]

[ms]